כתב גלוי

ראש־עיריית תל־אביב

אשה יורדת מאוטובוס ומשאית חוסמת את דרכה למידרכה

התחלה קצת מחמאות, כדי שתי־
שאינני מתלוננת מיקצועית.
י של דברים עשית השנה בשביל
אביב. לא מעניין אותי אם זה בגלל
בחירות או לא. הטיילת יפהפיה.
אות הכחולים הפזורים עליה —
עון. הקונצרטים בפארק הירקון
נענוג אמיתי. יש עוד הרבה דברים
ולא אזכיר את כולם, אבל אני
ה בהם. אני מבינה שאתה רוצה
יא זוגות צעירים לגור בתל־אביב.

מבינה — אין מקום אז צריך להסתדר עם מה שיש.

אני מדברת על עצם החיים של הילדים האלה, על קיומם הפיסי. מי שגר בעיר גדולה וסואנת כמו תל־אביב אינו יכול לצפות לשקט ולשלווה ולתנועת מכוניות כמו בנהלל. זה ברור. אז מגיל צעיר מלמדים את הילדים איך לחצות כביש ואיך להתייחס בחרדת קודש לרמזור, ואומרים להם שהמידרכה נועדה רק לבני אדם ושם הם בטוחים.

אבל, אדוני ראש העיריה, אין יותר מידרכות בתל־אביב. הן הפכו למיגרשי חניה ענקיים. המכוניות חונות על המידרכות, נוסעות עליהן קדימה ואחורה, פורקות ומעמיסות סחורה, והילדים וגם האמהות הולכים על הכבישים הסואנים.

בני לומד בכיתה ב' בבית הספר תל־נורדוי שברחוב מנדלי בתל־אביב. שנתיים כבר אני מביאה אותו בבוקר

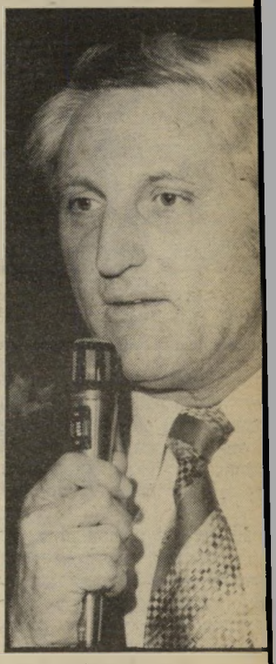

ראש־עירייה להט

— עוברת את רחוב בן־יהודה, שהוא המקום הבטוח ביותר, למרבה הפליאה, כי המידרכות שם פנויות.

כשהוא מתקרב הביתה דרך רחוב אידלסון הסואן, הסכנה היא אימה ממש. הרחוב צר מאוד ומלא במכוניות נוסעות, ועל המידרכה אין מקום אפילו לזבוב, שלא לדבר על ילד עם ילקוט. לפעמים הוא מחכה על קצה המידרכה 10 דקות עד שאיזה נהג מנומס (מיצרך נדיר מאוד) עוצר את המכונית ונותן לילד לעבור בכביש.

גם אני נוהגת ומכירה את בעיות התנועה בתל־אביב, וברור לי שאין תרופת־פלא למצב הקשה. אבל ברור לי שרבר פשוט כמו איי־אבן בקצה המידרכה יפתרו חלק מהבעיה. את החלק של ביטחון הילדים הקטנים הגרים בעיר שלך. אין לי ספק שבעלי החנויות יקימו קול צעקה, אבל תמיד אפשר לארגן להם טיול לבית־חולים ולהראות להם כמה ילדים פגועי תאונות.

כדי שהילדים של היום יזכו לטייל על הטיילת היפה, לשבת על הכיסאות הכחולים ולשמוע קונצרטים בפארק, הם קודם כל צריכים להיות גדולים.

נ.ב. כל התמונות האלה צולמו בשלום־עליכם פינת בורגרשוב, מקום

המכוניות חונות על המידרכה, הולכי הרגל הולכים על הכביש

ילדים החוזרים מבית־הספר הולכים במרכז הכביש

ילד קטן עושה ניסיון להגיע אל האוטובוס

לבית־הספר ושנתיים אני מחכה לו כדי להוביל אותו הביתה בסוף הלימודים. לפי דעתי אעשה זאת עד שיגמור את בית־הספר. הדרך שלו הביתה אינה ארוכה במיוחד. היא עוברת את רחוב שלום־עליכם. חוצה את בוגרשוב — שהוא עורק תנועה איום ובלי רמזור שבו כל ילדי בית־הספר עוברים יום־יום פעמיים.

אני בטוחה שאתה מבין, שלך, אמא של אסף וגיא.

דניאלה שמי